

INGEZONDEN.

OVER SPECIALISME EN HET BINDEND BESLUIT.

Het komt mij voor, dat in de eerste plaats veel te weinig in ons land de gelegenheid wordt opengesteld zich specialistisch te bekwamen. Ik heb in 1909 bij twee onzer hoogleeraar-specialisten voor maag- en ingewandsziekten getracht en aangeboden een vol jaar als volontair-assistent werkzaam te zijn. „Geen plaats” was het parool. Waar aldus de toegang voor Nederlandsche artsen wordt gesloten en, zooals o. a. uit het praeadvies van collega ROCHAT ook weer blijkt, slechts aan weinig uitverkorenen de gelegenheid gegeven wordt een assistentsplaats te vervullen (een regeling, die in het geheel niet strookt met de bedoeling der wet ten opzichte van assistentschappen, waar zeer zeker wel verscot in behoort te wezen), daar zijn de Nederlandsche artsen, die zich wenschen te specialiseeren, op het buitenland aangewezen. Bij ons te lande verricht de hoogleeraar de helft, de eerste assistent een vierde en de tweede en derde assistent samen een vierde van de chirurgische operaties en blijft voor den aanstaanden arts, die straks het recht verkrijgt om de geneeskunde en de heekunde in haar vollen omvang uit te oefenen, slechts over toe te zien hoe een herniotomie, een tracheotomie, een amputatie enz. (gevallen waarvoor hij zeker komt te staan als hij de algemeene praktijk ten plattelande gaat beoefenen) door deze heeren verricht worden. Deze wantoestanden lijken mij gevaarlijker dan het recht, dat noch door een bindend besluit van onze Maatschappij, noch door den staat zelf aan één arts kan ontnomen worden, om zich zonder tweede diploma toe te leggen op een deel der algemeene praktijk en zich uitsluitend voor dat deel te vestigen. Wij zijn met onze Nederlandsche toestanden wat het zich specialiseeren betreft voor het grootste deel op het buitenland aangewezen. In Berlijn kan men voor geld zich in elk vak specialiseeren, en, dank zij de ontzaggelijke klinieken en poliklinieken aldaar en het benutten van de patiënten, in betrekkelijk korten tijd. Toch zou ik de „Gutachtungen” van deze buitenlandsche specialisten niet graag als leiddraad willen doen gelden voor een aan te leggen specialisten-register. De titel „Früherer Assistent von Geheimrat” zegt niets. Sommige collega's beschouwen dien collega als den besten specialist, die het verst uit hun richting woont, een kleingeestige beurspolitiek, die niet in het belang van patiënt is en een wijze van handelen, die ook niet overeenkomt met den raad in het verslag van de polikliniek-commissie neergelegd, waar deze op bldz. 715 zegt, dat zeer zeker de huisarts (lees: algemeen arts) zich onthouden moet van alles wat in woord en daad propaganda voor één specialist beteekenen kan. Een arts, die zich in een stad als specialist wilde vestigen, waarschuwde een specialist, die bezig was zich aldaar voor hetzelfde vak te vestigen, dat hij zich wel tweemaal moest bedenken omdat hij de oudste rechten bezat, de collegae hem kenden, zoodat hij a priori (sic!) de beste kans van slagen had. Dit is een motief als men geen beter weet aan te voeren, maar het bewijst toch dat bovengenoemde collega a priori van de gedachte uitging, dat neutraliteit d.w.z. collegialiteit een bijkomende factor voor den algemeenen arts is bij het kiezen van een specialist en deze zich niet houdt aan de algemeen gebruikelijke (en meest

collegiale) wijze van handelen om den zieke zelf zooveel mogelijk gelegenheid te geven tusschen door hem aan te wijzen specialisten een keuze te doen (zie bldz. 715 of 3de conclusie bldz. 716). Waar de specialist op eigen beenen dient te staan en niet afhankelijk behoort te zijn van vrienden collegae en aan den anderen kant de specialist, die het verst uit de richting woont, vaak bij collegae den voorrang geniet, vervalt vrijwel bovengenoemd motief, al teekent het toch den algemeenen toestand en de ondeugdelijke beweegredenen, die collegae vaak den eenen specialist boven den anderen doen stellen.

Ten slotte nog iets over het bindend besluit. Dat wordt tot een reactionair gemaakt waar de collegae zeggen: het heeft geen terugwerkende kracht. Dan hebben toch de bestaande ziekenfondsen er zich niet aan te storen, dat aan de hoofvoorwaarden van het bindend besluit (dat alle artsen, dus zeer zeker ook alle specialisten, ter goeder naam en faam bekend de gelegenheid moeten hebben zich aan de respectievelijke ziekenfondsen te verbinden) niet wordt voldaan. Indien de bestaande ziekenfondsen zich niet aan het algemeen bindend besluit behoeven te houden, dan is dat besluit immers een dwaasheid, omdat wij dan de wantoestanden, die wij hebben aangencmen te bestaan in onze ziekenfondsen, sanctioneeren door de bepaling dat ons besluit geen terugwerkende kracht heeft. Dat het goede besluit van het Zaandamsche ziekenfonds nog steeds een unicum blijft, pleit niet voor den goeden wil van de voorstemmers van het bindend besluit, daar het niet voldoen aan de hoofvoorwaarde van het bindend besluit in onze ziekenfondsen een onbillijkheid en een incollegialiteit is ten opzichte van de buitengesloten specialisten.

Leenwarden, 7 April 1913.

D. A. DE GROOT.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Serumvervaardiging en -aflevering in 1912.

In een bijvoegsel tot de *Nederlandsche Staatscourant* 1913, n°. 73, is opgenomen het verslag over de serumvervaardiging en -aflevering in het afgelopen jaar uitgebracht door prof. C. H. H. SPRONCK te Utrecht. De prophylactische inspuiting met serum antidiphthericum wordt in ons land bijna niet meer toegepast uit vrees voor de anaphylactische verschijnselen, die optreden als later opnieuw serum van dezelfde diersoort wordt ingespoten. Daar de immuniteit, door serum-inspuiting verwekt, slechts 3 of 4 weken duurt, en het niet zelden voorkomt, dat een kind, geïmmuniseerd wegens gevaar voor besmetting, later, als de immuniteit verdwenen is, opnieuw aan dit gevaar wordt blootgesteld en door diphtherie wordt aangetast, is het begrijpelijk, dat de geneeskundigen bezwaar hebben tegen de prophylactische inspuiting, wijl een later noodzakelijke therapeutische inspuiting schadelijke gevolgen kan hebben. Bovendien zou antidiphtherisch paardeserum bij lijdens aan diph-